

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De Pœnis malè conferentis, vel recipientis Ordines. Caput XII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

10. *Antonius a Thesauris extendit hanc suspensionem ad omnes excommunicatos suscipientes Ecclesiasticos Ordines. Sed, quia Textus b signatè solum loquitur de excommunicatione ob dictam Ordo c. 4. percussione, hæc doctrina mihi incerta relinquitur. An illa sit. Cui enim extendenda sit tanta poena ad omnino. nes excommunicationes, si Textus tantummodo loquitur de una?*

11. *Qui quacumque excommunicatione irretitus Ordines suscipit, irregularitatem non incurritur dicemus suo loco. c*

12. *Quintò. Qui Ordines quoscumque recipit ab Episcopo, quamvis proprio, exerceente Pontificalia in aliena Diocesi, absque licentia Ordinarii loci suspenditur ex Tridentino, a donec suo Prelato visum fuerit.*

13. *Quid sit exercere Pontificalia, & quas actiones hæc comprehendat, lege apud Castropal. e sed latius apud Bonacinam. g*

14. *Quoniam autem Tridentinum loc. cit. §. 1. n. 1. requirit licentiam Ordinarii, susp. nu. Vaqu. z, f Bonac. g sufficere licentiam Ordinarii, qui sit in aliquo loco exempto ab Iurisdictione Episcopi talis loci, seu territorii, nulla alia licentia ab ipso Episcopo loci requisita, & sicut Loth h loquens de Abbatibus, quoad usum Pontificalium. Sed tenendum cum Castropalao, i merito tantam licentiam negante cum aliis, quos apud eundem lege.*

15. *Sexò. Qui culpabiliter k Ordines, etiam Minores (quicquid neget de Minoribus Bauni l) recipit ab alieno Episcopo sine licentia, seu dimissoria, seu sine literis commendatitiis proprii Ordinarii suspenditur per Tridentinum ab Ordine, quamdiu Episcopo proprio iudicabitur expedire: Ipse verò Episcopus scienter, vel mala fide ordinem (non ergo per rationabilem ratiabitionem) suspenditur per annum à collatione Ordinum, sive omnium, ut m plures sustinent, sive n. 10. d. solum illorum, quos malè confert, ut non pauci n defendunt.*

16. *Bonacina o hic comprehendit, tum recipientem, tum conferentem primam Tonsuram, T. i. d. 11. quia putat primam Tonsuram, venire in Sacris q. 4. Textibus nomine Ordinis. Non verò comprehendit Castropalao p ob q positam rationem.*

17. *Pius II. I. mox citan. l Bauni apud Dian. p. 11. r. 5. r. 2. Barb. aliquo ap. Leon. de Ord. d. 8. q. 31. n. Nav. Marchin. aliquo ap. Leon. l. cit. o Bon. T. 3. de Conf. in pa. d. 3. q. 1. p. 11. n. 18. p Castrop. d. 4. de Conf. p. 10. §. 1. n. 4.*

Dixi (per Tridentinum) nam in Bulla, de qua mox num. 18. & de qua item dixi supra cap. 11. §. 1. num. 3. similem suspensionem Pius q. 11. q. Pius II. imponit, sed loquitur de Ordinibus Sacris: at cum ex Sacramentum, Tridentinum loquitur etiam in Minoribus.

Præterea Pius II. dixit absolute (suspensus sit) at Tridentinum dicit (quamdiu Episcopo proprio iudicabitur expedire) unde videtur Tridentinum Pii II. dispositionem mitigasse.

Contra Ultramontanos, &c. esse suas peculiares poenas, si ordinentur sine Dimissoria, & sine requisitis ab Urbano VIII. dictum est supra cap. 8. §. 1. num. 4.

16. *Inquires. Si quis absque Dimissoria proprii Episcopi petat ordinari ab alieno, sed interim tempore, quo is ordinatur, invenitur Episcopus proprius concessisse Dimissoria, incurritne sic ordinarius suspensionem?*

Respondeo. Distinguit rectè sic Merolla: r Si r Merolla proprius Episcopus concessit dictas Dimissorias T. 3. disp. motu proprio, vel ad rnantiam alterius, quam 6. ca. 6. ipsius ordinandi, incidit in suspensionem ordinandus, at si concessit ad ipsius instantiam, puta per tans Nav. suum Procuratorem, vel Nuntium ad id destinatum, aut per literas suas, non incidit. Ratio est, quia gratia priori modo concessa non prodest ignoranti, secus verò concessa modo posteriori. Hanc rationem facilius intelliges, si legas, qua dixi f supra.

18. *Septimò. Qui Ordines suscipit Sacros de poen. tr. cum culpa ante legitimam etatem, ipso iure de casib. suspenditur à Pio II. loc. cit. tum ab Ordine refer. c. 9. sic suscepto, tum ab aliis Ordinibus ante §. 2. à susceptis, ut ego puto, quicquid alii r 10. n. 18. itringant ad solum Ordinem sic susceptum. r Villalob.*

19. *Ratio hujus mea sententia est, quia sic Avila, expresse habet Pius Secundus. Ecco ejus verba: Henr. a Omnes, qui absque dispensatione, sive ex-pud Dian. tra tempora à Jure statuta, sive ante etatem p. 3. tr. 4. legitimam, vel absque Dimissoria literis ad sef. 182. aliquem ex sacris Ordinibus se fecerit promoveri à suorum Ordinum executione, ipso jure, suspensus sit.*

Hæc Pius. In quibus illud (suorum) absolute dictum, etiam ritè susceptos comprehendere videtur.

20. *Inquires. Qui bona fide, putant se habere legitimam etatem, promoveatur ad gradum Sacerdotalem, potestne, errore cognito, licitè, & sine timore incurrendi in irregularitatem, celebrare post adeptam requisitam etatem?*

a G. Hurt. Respondeo affirmativè. *a* Cum enim hic non sit suspensus, quia culpam, cui Pius suspensionem diff. 13. nu. adnexavit, non commisit, non violat Censuram 6. Diana celebrando, atque adeo irregularitatem non imp. 3. tract. curret. Sed, nec peccat, quia tam Ordinibus est 4. ref. 182. iniunctus, & nunc in aetate requisita munus, quod Bauni de

Ord. qu. 13 21. Quod etiam hic bona fide ante aetatem dub. 6. promotus possit licitè celebrare, antequam debitam acquirat aetatem, probabile putat Ledesma,

b Petrus b sed non est audiendus, quia nimis abhorret ab Ledes. ap. Eccles. sensu, ut quis ante aetatem debitam altari deserviat, & dum Tridentinum vetuit, ne quis ante aetatem promoveretur ad Ordines, vetuit item, ne Ordinibus uteretur.

22. Octavò. Qui scienter, seu cum culpa ordinatur in Sacris extra tempora à Jure statuta sine dispensatione, suspenditur.

23. Lege, quod modo dixi numero 19. nam videbis hanc esse suspensionem ab omnibus Ordinibus etiam ritè antea susceptis: quicquid sit, an aliqui putent, esse solum ab Ordine sic suscepto.

24. Nonò. Tum is, qui eadem die duos Sacros Ordines suscipit, tum is, qui eos con-

c C. literas fert, suspenditur. c

de Temp. Qui eodem die, dixi; nam caterum, si alia Ord. communia interstitia non servantur, peccari quidem, sed non incurri suspensionem, non multò antè dictum est.

25. Hanc suspensionem sibi reservat Pontifex, dum dicit (tamdiu volumus manere suspensos, donec de illis aliter disponamus.)

26. Præterea Textus loquitur de conferente, & de accipiente Diaconatum, & Sacerdotium eodem die, vel uno, & altero sequenti die v. g. Sabbato, & Dominica, continuato jejuniò, quod fictione juris censetur idem, & unus dies: At Rubrica hujus Textus absolutè de omnibus Ordinibus Sacris loquitur; sic enim summat hoc Capitulum. (Duo Sacri Ordines non possunt conferri uno eodem die, vel duobus, continuato jejuniò.)

27. Decimo. Qui ordinatur per saltum, id est, qui recipit Ordinem superiorem, non a C. un. de recepto prius inferiore, suspenditur à ab Ordine sic suscepto, donec susceperit Ordinem prætermittum, & accedente Episcopi dispensatione, juxta id, quod habet Tridentinum e his verbis: Cum promotus per saltum, si 23. c. 14. non ministraverit, Episcopus ex legitima causa possit dispensare.

de Re- form. 28. Undecimo. Qui, durante matrimo-

nio, etiam ratio, suscipere præsumpsit Ordinem Sacrum, suspenditur ab Ordine sic suscepto, etiam post dissolutum matrimonium, nec valet ad alios Ordines ascendere, nec admitti ad Beneficium, vel officium Ecclesiasticum.

29. Monco id intelligi de conjugato recipiente Ordines Sacros extra casus, qui ex Jure permittuntur, qualis est, quando cum quibusdam requisitis, de quibus alibi g. dicemus, accedit conjugatus utriusque conjugis.

30. Prædicta suspensio reservatur Papa, nisi sic ordinatus in Religionem per Professionem ingrediatur, nam tunc poterit cum eo h. Episcopo dispensare.

31. Qui, contra, cum sit in Sacris, matrimonium contrahit, non incurrit suspensionem, C. Causa sed subjacet poena Depositionis, & Degradationis, nisi, aliisque septem poenis, quas enumerat lege apud Bauni. i

32. Duodecimo. Novitius, vel nulliter professus, qui ordinatur ad titulum Pauper-tatis, suspenditur.

Hanc suspensionem explicuimus supra c. 6. §. Ord. qu. 3. nu. 4. & 5.

33. Decimotertiò. Universaliter, qui ordinatur in Sacris sine Titulo, vel Patrimonii, vel Beneficii, vel Pauper-tatis, idque cum pacto, cum Ordinante de non petendis alimentis ab ipso, suspenditur.

De hoc argumento plenè differuimus dicto c. 6. §. 4.

34. Decimoquartò. Qui ordinatur furtivè, id est, qui sine scientia Ordinantis confociatur cum ordinandis, & sic, nesciente, & consequenter nolente, atque adeò non examinante Episcopo, Ordines suscipit, suspenditur k arbitrio Episcopi, data Delinquenti poenitentia pro mentura delicti, si ejusmodi sic ordinatus non fuit ad id prohibitus sub excommunicatione.

Si verò (ait Sacer Textus dicto cap. primo, de eo, qui furtivè) Interminatio anathematis super hoc facta est, moneas eum, ut in aliquo Monasterio, seu Canonica habitum suscipiat Regularem, cui, ex quo in habitu illo aliquanto tempore fuerit laudabiliter conversatus, poteris misericorditer providere (loquitur Summus Pontifex cum Episcopo) alioquin nulla ratione concedimus eum ad Sacerdotalem Ordinem promoveri.

35. Profectò hodie hanc posteriorem poenam puto,

2. Gloss. in puto, nequaquam incurri, quia lego in Pontifici-
e. i. citatiū, cali Romano reformato ante actum Ordinationis
& The- imponi ab Episcopo contra hos, furtivè acceden-
saurus de tes, pœnam excommunicationis solum ferenda,
pan. Ec- sed Textus hic loquitur a de lata.

36. Quod autem, nomine furtivè acceden-
tis, intelligatur solum is, quem modò explicui
7. s. ad- verte se- num. 34. probabilior est sen. entia apud dictum
cundo, Bonacinam, b & alios.

Prædictam pœnam, sive appelles suspensionem
multo fecit. cum e aliquibus, sive cum datus irregularitatem,
b Bonac. de Ord. qu. parum refert, cum sufficiat nobis scire, eam posse
un. p. 4. ab Episcopo, vel Summo Pontifice sub distinctione
n. 31. & ne data num. 34. dispensari, & quidem tum pro
latius de executione Ordinum susceptorum, tum pro ulte-
irreg. q. 3. rioribus suscipiendis, ut notat Thesaurus ibidem,
p. 4. num. initio.

37. Decimoquintò. Qui ordinatur in Sa-
Cenjur. d. cris cum Dimissionis habitis à Capitulo in-
41. sec. 3. tã primum annum Sedis vacantis, nisi ran-
nu. 5. Bar- tione Beneficii sit auctatus ad Ordines sus-
di in selec. cipiendos suspenditur & ad beneplacitum
l. 7. qu. 10 futuri Prælati.

38. Decimosexto. Religiosus suscipiens
e Gibal. e. Ordinem Sacrum in Apostasia, ab eo suspen-
5. de irreg. ditur, f. nec potest, nisi à Summo Pontifice
q. 1. nu. 21. dispensari.

Atque hæc de pœnis, saltem usu frequen-
d. Avil. p. tioribus, Ordinem perperam recipientium,
7. d. 9. sec. Ordinem conferentium, nam pœnæ, quæ incur-
1. du. 4. rantur propter malum usum Ordinum jam
Laym. de sac. Ordin. susceptorum, dicentur, Deo favente, cum
e. 3. n. 2. de irregularitate. g

sub quada
diff. &c.
e Trid. sess.

§. II.

7. c. 10. de Consilium circa suspensionem quamdam,
Reform. ratione Ordinum.

1. PATER Joannes Petrus Mustica doctif-
simus hæc nostra ætate Theologus flo-
g. Derreg. ruit cum admirabili sapientiæ, & virtutis
624. s. 3. fama in hoc Panoimitano Societatis nostræ
Collegio. Is morti proximus, me per anti-
quum familiarem suum gemmis sanè, anro-
que pretiosiore dono, condecorare voluit,
peramplo scilicet Manuscripto plurimum
Consiliorum, quæ idem ipse, per varias oc-
casiones, ediderat; quod ego amicè custodio,
curiosè lego, & ejus sapientia animum sub-
inde reficio.

2. Quoniam ergo in quodam Consilio

plura habet circa suspensionem ob Ordines
sine literis Dimissionis receptos, ideo hic
illud inserere libuit in tui gratiam, Lectori,
& in mei animi grati monumentum.

FACTI SPECIES.

3. Titius Diœcesis Mazariensis, Sede va-
cante, infra annum obtinuit à Summo
Pontifice Privilegium suscipiendi Ordines
ab alieno Episcopo in hæc verba: (Vt ab Or-
dinario viciniore, constito illi prius per legitimas
probationes de Vita, & moribus, caterisque re-
quisitis, &c. vel de ejus licentia, cujus etiam te-
stimonio, vita, & mores tui commendentur, à
quovus alio Antistite, &c. promovearis) sic ibi.
Lit. obtentis literis commendatitiis sui Vica-
rii Capitularis, ordinatus est ab Episcopo
Cephaludensi Subdiaconus, & Diaconus,
non obtenta licentia Episcopi vicinioris.
Nunc eidem Clerico Titio, volenti initiari
Sacro Ordine Presbyteratus, ab Illustrissimo
Archiepiscopo Panormitano, utique viciniore,
opponitur, ipsum Titium esse suspensum,
ob omissionem Ecclesiæ, quæ erat obtinenda
ab Episcopo viciniore.

4. Ego censeo, prædictum Clericum nul-
lam incurrisse suspensionem, in suscipiendis
Sacris Ordinibus Subdiaconatus, & Diacon-
atus ab Episcopo Cephaludensi sine licen-
tia Episcopi viciniotis. Ducor, quia hæc sus-
pensio, aut dicitur esse ab Homine, aut dici-
tur esse à Jure; sed neutrum verum est, ut
probabo: ergo nullam incurrit suspensio-
nem.

5. Quod nulla in hoc casu sit suspensio
ab Homine, resest luce clarior. Quia, nec
à Summo Pontifice lata est, nec ab Ordina-
rio propriæ Diœcesis, v. g. Vicario Capitu-
lari, nec ab ullo Episcopo viciniore, nec ab
ipso Episcopo Cephaludensi.

6. Tota ergo controversia esse potest de
suspensione à Jure, & hanc non adesse, seu
non esse latam in prædicto casu, sic evinco.
Suspensio à Jure lata, cum quis ordinatur
sine literis testimonialibus, vel commenda-
titiis, tunc tantum incurritur ab eo, qui sic
ordinatur, quando ordinatur sine literis Di-
missionis, seu commendatitiis, sui proprii
Ordinarii, sed in prædicto casu Titius non
est ordinatus sine literis commendatitiis sui
proprii Ordinarii, has enim habuit à Vicario
Capitulari

Capitulati suæ propriæ Diœcesis, qui utique est Ordinarius ipsius Titii proprius (Dimissorias concedere ille non poterat) ergo in prædicto casu Titius non incurrit suspensionem à Jure latam.

7. Probo majorem propositionem, quia Concilium Tridentinum, quod est Jus novum, & interpretativum Jurium antiquorum de his literis agens, seu de ista licentia, & consensu, semper vult, ut licentia, consensus, & literæ sint Prælati proprii, vel, quod idem est, sui. Sic habetur *sess. 14. cap. 2. de Reformat.* ibi (*absque sui proprii Prælati expresso consensu, aut literis Dimissoriis*), & eundem sensum faciunt verba *cap. 3. ibi (suos Clericos, absque suo examine, & commendatitiis literis) & sess. 23. cap. 8.* quem locum mox ponderabo, (*sine Ordinarii sui literis commendatitiis*) & eadem *sess. 23. cap. 16. ibi (sine commendatitiis sui Ordinarii literis).*

Sed quod Caput est, in terminis nostri proprii casus, in quo obtentum est speciale Pontificis Privilegium suscipiendi Ordines à quovis Antistite de licentia Ordinarii vicinioris, loquens Concilium Tridentinum *sess. 23. citata cap. 8.* nil aliud statuit, nisi (*Ut probitas, ac mores Ordinarii sui testimonio commendentur.*) Et deinde subdit, incurrendam esse suspensionem ab eo, qui seus fecerit: nimirum, qui fuerit ordinatus sine testimonio Ordinarii sui de vita, & moribus: Non ergo incurritur suspensio à Titio ordinato sine licentia Ordinarii non sui, id est sine licentia vicinioris. Et hanc intelligentiam dederunt Concilio Tridentino, Auctores sequentes.

Henric. Henriquez, *Theologus Societatis Jesu, in summ. libro 13. cap. 38. num. 2.* Franciscus Tolet. *eiusdem Societ. in summ. libro primo, cap. 49. num. 4.* ubi tandem concludit loquens de prædicto loco Concilii requirentis tantum licentiam Ordinarii sui (*& hoc est, quod sub hac pœna statuitur.*)

Stephanus Quaranta in *summ. Bullar. verb. Ordo 8. suspensionis pœnam.* Aloysius Ricc. in *prax. Episcop. tom. 3. resolut. 235. initio*, qui omnium aperitissime intelligit Concilium, cum exclusione licentiæ alterius Ordinarii in terminis nostri casus, in quo est obtentum privilegium à Sede Apostolica. Formalia ejus Auctoris verba sunt: (*Papa potest alicui concedere privilegium, ut possit ordinari à quocumque Catholico Antistite, quo casu solum*

requiruntur literæ testimoniales proprii Episcopi de vita, & moribus.)

Fornarius de *Sacramen. Ordin. cap. 4. num. 3.* quem citat Barbof. loco mox allegando.

P. Marius Andria apud Steph. Quarant. loco citato.

Omnium novissimus Augustinus Barbof. de *potest. & offic. Episcop. 2. p. allegat. 7. num. 15.* qui aperte etiam excludit novas literas Dimissorias, obtinendas ab alio, sed satis esse testimoniales proprii Ordinarii de vita, & moribus, & ex defectu istarum tantum testimonialium docet, incurri suspensionem latam in Concilio Tridentino *sess. 23. cap. 8.*

Denique hanc ipsam Doctrinam, & intelligentiam Tridentini fuisse traditam à Sacra Congregatione Cardinalium interpretum Concilii Tridentini, refert Ricc. loco cit.

8. Dices Primò, Concilium Tridentinum non apposuisse expressè *sess. 23. citata cap. 8.* particulam (*santum*) dicens, requiri commendatitias Ordinarii proprii tantum.

9. Aut Dices, ex omissione tantum commendatitiarum Ordinarii proprii incurri suspensionem.

10. Respondeo, id, quod non apponitur, nec requirit, & haberi pro excluso per Jura vulgata; quod in re nostra verius est, cum versemur in pœnalibus, & in odiis. Si ergo pœna suspensionis imponitur in omissione commendatitiarum proprii Ordinarii, sine ulla alia mentione suspensionis, incurrendæ ex omissione licentiæ alterius Ordinarii, utique talis suspensio nulla erit, quia pœna non incurritur; nisi sit expressa. Adde, quòd sic intellexerunt Tridentinum DD. citati.

11. Dices Secundò, in literis ipsi Apostolicis hujus Brevis, seu Privilegii, præter commendatitias Ordinarii proprii, de quibus loquitur Tridentinum *sess. 23. cap. 8. citato*, requiri licentiam Ordinarii vicinioris, & ejus Testimonium, seu literas commendatitias.

12. Respondeo, id esse verissimum de literis, & licentia Ordinarii vicinioris: At ubi, quæso, apparet ex omissione istarum literarum, sive licentiæ, incurri suspensionem? Sanè fatendum est, nullam incurri suspensionem, quia, neque in Jure, nec in ipsis literis Apostolicis privilegii, ulla suspensio expressè imponitur; pœna autem non incurritur,

zur, nisi exprimat. Quod ergo notandum est, in istis literis Apostolicis, illud est, imponi à Pontifice obligationem habendi licentiam à viciniore Episcopo, non autem imponi suspensionem contra Clericum, qui talem licentiam à viciniore Episcopo non obtinuit. Hoc censeo, accurata animadversione dignum esse.

13. Dices Terriò, incurri suspensionem, non obtentâ licentiâ Episcopi viciniore, propter paritatem rationis; Nimirum, sicut incurritur, non obtenta licentiâ à proprio Ordinario, ita, & incurritur, non obtenta licentiâ Episcopi viciniore.

14. Sed hæc obiectio nullam habet vim. Nam pœna, præsertim Censuræ, non inferitur ex paritate rationis, ut est vulgatissimū apud Auctores de Censuris scribentes. Quinimmo iidem asserunt, quòd pœna, imposita ob delictum minus, non est extendenda ad delictum majus.

Non valet ergo dicere, est imposita suspensio huic delicto, quod est, non obtinere licentiâ Ordinarii proprii, igitur imposita censenda est alteri simili delicto, quod est, non obtinere licentiâ Ordinarii viciniore. Et adest Ratio, cur licentiâ Ordinarii viciniore non sit ita simpliciter necessaria, ut, ex omissione, incurrat suspensio; quia nimirum, non potest Episcopus viciniore plenam, & exactam Approbationem alieni Clerici inducere.

15. Dices Quartò. Prædictus Clericus contraxit tandem suspensionem, quia, non obtinens licentiâ ab Ordinario viciniore, censetur, non obtinuisse eam ab Ordinario proprio, quia Ordinarius viciniore in isto casu habendus est, tanquam proprius.

16. Respondeo Primò, Ordinarium proprium sumendum esse rigorosè pro Ordinario propriæ Diœcesis; tum, quia versamur in pœnalibus, & odiis, in quibus nunquam facienda est extensio, sed sumenda sunt vocabula in significatione strictiori; tum, quia Concilium Tridentinum omnibus locis supra citatis, præsertim *sess. 23. cap. 8.* ubi imponit suspensionem Clerico ordinato sine licentiâ proprii Ordinarii, proprium Ordinarium contra distinguit ab omni alio, etiam viciniore, & ita Ordinarius viciniore in tali casu nulla ratione est habendus tanquam proprius.

17. Respondeo Secundò ad hanc obiectio-
Tamburinus de Sacramentis.

nem, eam nobis maximè favere, si vim habeat. Nã, si viciniore est habendus, ut proprius, utique poterit prædictum Clericum, absolvere à suspensione contracta, sic enim argumentor. Ordinarius proprius hujus Clerici potest eum absolvere à prædicta suspensione in utroque foro de potestate ordinaria, quia talis suspensio non est Pontifici reservata, sed Ordinarius viciniore, ut obiectio concludit, est habendus tanquã proprius, seu, per æquivalentiam, est proprius; ergo Ordinarius viciniore potest prædictum Clericum absolvere à prædicta suspensione in utroque foro.

18. Dices Quintò. Contraxit hic Clericus suspensionem ex alio capite, videlicet, quia est ordinatus ab alieno Episcopo sine literis Dimissoriis Ordinarii proprii, cui delicto certum est, esse impositam suspensionem in Tridentino *sess. 32. cap. 8.*

19. Respondeo, literas Dimissorias Ordinarii proprii esse necessarias, tunc tantum, quando Clericus est ordinandus ab alieno Episcopo sine Privilegio Pontificis, quando autem obinetur tale Privilegium non requiruntur literæ Dimissoriales Ordinarii proprii Clerici ordinandi; & ita sentiunt *Henriquez, lib. 13. cap. 38. num. 2. Quarant. in summ. Bullar. ver. Ordo, §. suspensionis pœnam, ubi citat Patrem Marium Andream, Tolet. lib. 1. summ. cap. 49. num. 4. Ricc. tom. 3. prax. Episc. resolut. 235. initio, ubi affert declarationem Cardinalium, Barbosa. de potest. & offic. Episcop. par. 2. allegat. 7. num. 15.*

Et ratio est, quia Papa ipse dat licentiâ, & Dimissorias.

20. Literæ autem propriæ Dimissoriæ differunt à literis Testimonialibus de vita, & moribus Clerici ordinandi, ut apertissimè docent, *Ricc. loco citato, num. ult. Quarant. loco cit. Barbosa. loc. cit. num. 16. ubi dicit Bonacin. & alios, & ita etiam sentit Doctor Navarr. lib. Consilior. titul. de tempor. ordinat. conf. 19. in editione vetusta, & conf. 27. in edit. nova, num. 1.*

Satis sit hoc discrimen, ne longum faciam, quia Dimissoriæ propriæ dant licentiâ alieno Ordinario ordinandi Clericum non suum subditum; At verò literæ testimoniales continent tantum simplex Testimonium, & Approbationem de vita, & moribus Clerici ordinandi, sine ulla concessione licentiæ ad suscipiendos Ordines; quod explico à simili Approbatio Confessarii facta ab Ordinario est

Nã simplex

simplex Testimonium, seu Judicium de ejus sufficientia ad audiendas Confessiones, non autem est licentia, quæ tunc datur, cum datur Jurisdictio; sic ergo, litteræ Testimoniales similes sunt Approbationi. Litteræ verò Dimissoriales concedunt facultatem, & licentiam alieno Ordinario, &c.

Cætera, in quibus differunt inter se, utraque litteræ, colliguntur ex *Zerol. in prax. Episcop. par. 1. verb. Dimissoria*, ubi latè agit de iis, quæ continentur in Dimissoriis.

21. Dices Sextò. Sed neque potuit prædictus Clericus licitè obtinere has ipsas litteras Testimoniales de vita, & moribus suis à proprio suo Ordinario, quia jam Sedes vacabat infra annum: talis ergo obtentio fuit illicita, & nulla.

Respondeo, hanc objectionem non esse alicujus momenti; Nam infra annum à Sede vacante prohibitum est Capitulo, seu Vicario Capitulari concedere litteras propriè Dimissorias, non autem concedere litteras Testimoniales de moribus, & vita, Has ergo licitè potuit prædictus Clericus obtinere, quia licitè potuit Vicarius Capitularis infra annum eas concedere. Et quod hoc infra annum possit Vicarius, sive Capitulum præstare, sentiunt clarè *Barbos. loc. cit. num. 16.* post alios, quos refert, & sequitur, & *Quarant. loc. cit. & verb. Capitulum Sede vacante, qu. 10. §. Tertio limitata, & Navarr. loc. cit. & Ricc. loc. cit. num. ult.*

22. Dices Septimò. Pontifex in privilegio obtento fortasse requirit litteras Ordinarii proprii propriè Dimissorias, quas jam non obtinuit prædictus Clericus.

23. Respondeo, has non requiri in privilegio obtento, sed solum litteras Testimoniales Ordinarii proprii, ut patet ex Textu Bre-

vis; nec potuit Pontifex propriè Dimissorias requirere concedendas à proprio Ordinario, cum eas infra annum non possit Vicarius Capitularis concedere, ut habetur in Jure; Pontifex autem præsumitur, habere omnia Jura in serinio pectoris sui, ut dicitur *c. 1. de Constitut. in 6.* & in eodem privilegio aperte ostendit, se habere noticiam Sedis vacantis; Solum ergo requirit Pontifex testimonium Ordinarii proprii de vita, & moribus Clerici, quod jam Clericus authenticè ostendit.

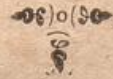
Et hæc dicta sunt circa Majorem Propositionem allatam in nostro syllogismo supra *num. 4.*

24. Quod attinet ad minorem, res est clara; nam litteras Testimoniales proprii Ordinarii, & habet, & affert, sigillo munitas authentico.

25. Brevis ergo ratio est, quia non incurritur suspensio, nisi sit lata: At ob hoc delictum peculiare Clerici Titii non est lata ulla suspensio, ergo.

26. Ex dictis infertur, Episcopum Cephaludensem non incurrisse suspensionem à collatione Ordinum, nec postea, conferendo, contraxisse irregularitatem.

Haecenus P. Petrus Mustica, & ego item, De Ordine hæctenus.

Finis Libri Septimi de Sacramento Ordinis.

Lauds DEO, Beatiss. Virgini; ac B. Aloyso.